

Ministeriet Scavenius vilde vise sig at være Opgaven voksen. Først og fremmest var det paakrævet, at Medhjælperloven ændredes paa en saadan Maade, at Landbrugets Medhjælpere ikke kunde løbe fra deres Pladser, uden at de kom til at bøde alvorligt for det. Det var en paafaldende Hjælpeløshed, den tidligere Regering havde lagt for Dagen vedrørende dette meget vigtige Spørgsmaal. I Tilslutning hertil kritiserede Taleren, at adskillige Kvinder oppebar Understøttelse som arbejdsløse, skønt der herskede en næsten katastrofal Mangel paa huslig Medhjælp i By og paa Land. Desværre syntes der med Hensyn til de Forhold, der berører Landbruget, at herske en dybtgaaende principiel Uoverensstemmelse mellem Regeringspartierne og Bondepartiet. For Byerhvervene fastsattes Maksimalpriserne med Omkostningerne plus en passende Avance som Grundlag. Naar det gjaldt Landbruget, syntes det derimod, som om man kun havde Interesse i at presse Priserne ned til det lavest mulige uden Hensyn til Produktionsomkostningerne. Samtidig maatte det kritiseres, at Regeringen ikke satte noget ind paa at faa *Renten* sat ned. Ikke engang *Konverteringen* havde Regeringen villet støtte, men ladet Nationalbanken skalte og valte med Sagen efter Forgodtbefindende. En af de Indvendinger, der tilsyneladende kunde rejses med nogen Vægt mod en dybtgaaende Rentesenkning, var Hensynet til de Mennesker, der har indrettet sig paa at leve af en lille Kapital; derfor burde der samtidig med Rentesenkningen gennemføres en alle omfattende *Folkforsikring*. Aldersrenteordningen var utidssvarende. Det vilde være mere tilfredsstillende for alle Parter, om enhver gav et passende Bidrag til en senere rundelig Pension, som det saa til Gengæld blev en ubetinget Ret for den enkelte at oppebære. — Bondepartiet havde med Tilfredshed konstateret, at Rigsdagen gennem sin Tilslutning til Ministeriet Scavenius og de afgivne Erklæringer havde taget klar Stilling til Statsministerens *Udenrigspolitik*. Partiet betragtede det paa en Maade som en Oprejsning for den skændige Behandling, det paa et givet Tidspunkt var ude for. »Vi har,« udtalte Taleren til Afslutning, »i Bondepartiet vor egen Mening om Landbrugs politik og om Indenrigspolitik i det hele taget; den er som bekendt ikke af ny Dato, og den vil vi vedblivende forfægte uden Hensyn til al Mistæneliggørelse; men det, vi først og fremmest vil stræbe hen imod, er et Danmark, der kan leve sit eget nationale Liv, men i Samarbejde med det nye Europa.«

Oluf Pedersen (D. R.) tilsagde paa sit Partis Vegne *den nye Regering* Støtte. Ministeriet Scavenius havde, usanset Formen for dets Tilblivelse, og selv om ikke alle lige hurtigt erkendte dets Nødvendighed, hele den nationale Samling bag sig og var dermed en Regering, der repræsenterede det danske Folk,